

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl samosoudcem JUDr. Ondřejem Szalonnásem ve věci

žalobce: R. G., nar. X
státní příslušnost X
t. č. Zařízení pro zajištění cizinců Balková, Balková 1, 331 65 Tis
u Blatna

proti
žalovanému: Ministerstvo vnitra
se sídlem Nad Štolou 3, 170 34 Praha 7

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 13. 8. 2024, č. j. OAM-1049/BA-BA07-BA06-PS-2024,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

Předmět řízení

1. Žalobce brojí proti rozhodnutí žalovaného ze dne 13. 8. 2024, č. j. OAM-1049/BA-BA07-BA06-PS-2024. Jím žalovaný podle § 46a odst. 1 písm. e) zákona č. 325/1999 Sb., zákon o azylu (dále též jen: „ZoA“) rozhodl, že žalobce je zajištěn v zařízení pro zajištění cizinců, a podle § 46a odst. 5 ZoA stanovil dobu zajištění do 26. 12. 2024. Žalobce tvrdí, že napadené rozhodnutí je nepřezkoumatelné a nezákonné.

Obsah žaloby

2. Žalobce upozornil, že zajištění žadatele o mezinárodní ochranu je prostředkem ultima ratio a správní orgán by k němu měl přistoupit až po zvážení veškerých faktorů při

dodržení zásady proporcionality. Povinen je mj. zvážit i možnost aplikace mírnějších opatření.

3. Žalovaný však podle žalobce nepřezkoumatelně zdůvodnil své obavy, že žalobce nebude respektovat případně uložené zvláštní opatření ve smyslu § 47 ZoA. Pochybnosti, o kterých v napadeném rozhodnutí hovoří, jsou nedůvodné a ničím nepodložené. V odůvodnění napadeného rozhodnutí absenteje práce s jakoukoli skutkovou okolností.
4. Sama skutečnost, že se žalobce zdržoval na území ČR bez příslušného pobytového oprávnění, ještě neznamena, že je možno *a priori* vyloučit možnost uložení zvláštního opatření. Žalobce nebyl plně seznámen s tím, jaké důsledky pro něj může mít pobyt na území ČR bez pobytového oprávnění. Kdyby s nimi seznámen byl, jistě by žádost o mezinárodní ochranu podal dříve. Proto mu nelze klást k tíži, že tuto žádost podal až po svém zajištění policií.
5. Ve své situaci by uvítal možnost zvláštního opatření podle § 47 odst. 1 písm. a) ZoA, na jehož základě by se zdržoval v pobytovém středisku určeném žalovaným. Jeho psychické rozpoložení by se zlepšilo, protože nyní v důsledku zajištění trpí depresi.
6. Nezákonně byla stanovena i doba trvání zajištění. Napadené rozhodnutí stanoví maximální přípustnou dobu zajištění. Žalovaný neprezentoval v odůvodnění napadeného rozhodnutí dostatečně odůvodněné a podložené úvahy, kterými by takové trvání doby zajištění bylo podpořeno, byť určité zdůvodnění doby zajištění žalovaný uvedl.
7. Stejně tak v napadeném rozhodnutí není řádně odůvodněn závěr, že jsou splněny podmínky pro zajištění dle § 46a odst. 1 písm. e) ZoA.
8. Žalovaný porušil základní zásady činnosti správních orgánů. Žalobce je připraven poskytovat plnou součinnost příslušným orgánům v řízení o udělení mezinárodní ochrany. Po svém případném propuštění ze zajištění se bude chovat plně v souladu s právním řádem ČR.

Vyjádření žalovaného

9. Ve vyjádření k žalobě zrekapituloval žalovaný průběh správního řízení a následně uvedl, že z napadeného rozhodnutí je jasné seznatelné, z jakých podkladů vycházel, jakým způsobem je hodnotil a k jakým závěrům jej tyto úvahy vedly. Žalobci bylo dne 24. 5. 2024 uloženo správní vyhoštění dle § 119 odst. 1 písm. b) bod 4, a 9 zákona č. 325/1999 Sb., o pobytu cizinců (dále též jen: „ZPC“), tedy z důvodu pobytu na území ČR bez příslušného povolení a pro opakované porušování právních předpisů. U žalobce jsou dány důvody pro jeho zajištění a mírnější donucovací opatření ve formě uložení zvláštních opatření by byla neúčinná. Proto byl žalobce zajištěn v zařízení pro zajištění cizinců.

Posouzení věci

10. Soud ve věci rozhodl bez jednání v souladu s § 46a odst. 8 věta třetí ZoA. Žalobce v zákonem stanovené lhůtě nenavrl, aby soud jednání nařídil, a ani z pohledu soudu v projednávané věci nevystala potřeba konání jednání.
11. Žaloba není důvodná.
12. Soud se nejprve zabýval nepřezkoumatelností napadeného rozhodnutí. Podle ustálené judikatury NSS totiž „*Teprve dospěje-li soud k závěru o přezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí, může se zabývat dalšími námitkami*“ (viz rozsudek NSS ze dne 8. 3. 2005, č. j. 3 As 6/2004-105, č. 617/2005 Sb. NSS). V této souvislosti je třeba připomenout, že nepřezkoumatelnost je závažná vada správního rozhodnutí, která, jak už její název napovídá, brání jeho soudní přezkoumatelnosti. Nelze ji tedy ztotožňovat s tím, že správní

Shodu s prvopisem potvrzuje: L. K.

orgán nerozhodl podle představ účastníka řízení, a dokonce ji nelze ztotožňovat ani s případnou nezákonností takového rozhodnutí. I přezkoumatelné rozhodnutí může být nezákonné.

13. Žalobce nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí spatřuje v posouzení možnosti uložení zvláštních opatření dle § 47 ZoA, naplnění skutkové podstaty § 46a odst. 1 písm. e) ZoA a ve stanovení doby zajištění podle § 46a odst. 5 ZoA.
14. Soud nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí ani v jednom z těchto aspektů věci neshledal.
15. Pokud jde o vyloučení možnosti uložit žalobci některé ze zvláštních opatření podle § 47 ZoA, opřel žalovaný svou úvahu o skutkové okolnosti případu, konkrétně o to, že žalobce se na území ČR vědomě zdržoval bez pobytového oprávnění od roku 2023, od května 2024 dokonce i přes uložené správní vyhoštění, jehož si byl vědom. Žalovaný správní orgán také v napadeném rozhodnutí poukázal na to, že žalovaný nemá v ČR žádné rodinné vazby, žádný majetek ani žádnou hlášenou adresu pobytu. Obživu si obstarává nelegálními příležitostnými brigádami. Sám přitom policii při podání vysvětlení dne 5. 8. 2024 sdělil, že pokud by jej policie nekontrolovala, žádné kroky k vycestování do své vlasti by neučinil. Tyto skutečnosti jistě postačují k přezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí, pokud jde o důvody nevyužití zvláštního opatření dle § 47 ZoA, neboť poskytují stabilní podklad pro úvahu žalovaného, že zvláštní opatření by v případě žalobce nebyla způsobila naplnit účel zajištění.
16. Žalovaný rovněž přezkoumatelně zdůvodnil naplnění skutkové podstaty podle § 46a odst. 1 písm. e) ZoA. V rámci předposledního odstavce na straně 3 napadeného rozhodnutí žalovaný popisuje důvody, pro něž má za to, že žalovaný podal svou žádost o mezinárodní ochranu jen účelově v úmyslu vyhnout se hrozícímu vyhoštění nebo je pozdržet. O mezinárodní ochranu žalobce požádal až po svém zajištění policií a umístění do zařízení pro zajištění cizinců, a to poté, co vědomě nerespektoval dříve mu uložené správní vyhoštění. Nebyl-li by kontrolován policií, nijak by se podle vlastních slov nesnažil z území ČR vycestovat. Sám žalobce přitom neuvedl žádný racionálně plausibilní důvod, proč k podání žádosti o mezinárodní ochranu přistoupil až nyní, když na území ČR pobývá již od roku 2023. Takovým důvodem jistě nemůže být nevěrohodné tvrzení, že o této možnosti dosud neměl ponětí.
17. Pokud pak jde o stanovení doby zajištění podle § 46a odst. 5 ZoA, i v tomto směru postupoval žalovaný přezkoumatelně, když na straně 4 a 5 představil svou úvahu o možném dalším procesním vývoji věci, na jejímž základě rozhodl o stanovení doby zajištění v délce 140 dní (nikoli tedy v maximální době 180 dnů, jak tvrdí žalobce).
18. Napadené rozhodnutí tedy není nepřezkoumatelné.
19. Dále se soud zabýval tvrzenou nezákonností napadeného rozhodnutí.
20. Podle § 46a odst. 1 písm. e) ZoA: „*Ministerstvo může v případě nutnosti rozhodnout o zajištění žadatele o udělení mezinárodní ochrany v přijímacím středisku nebo v zařízení pro zajištění cizinců, nelze-li účinně uplatnit zvláštní opatření, jestliže byla žádost o udělení mezinárodní ochrany podána v zařízení pro zajištění cizinců a existují oprávněné důvody se domnívat, že žádost o udělení mezinárodní ochrany byla podána pouze s cílem vyhnout se hrozícímu vyhoštění, vydání nebo předání podle evropského zatýkacího rozkazu k trestnímu stíhání nebo k výkonu trestu odnětí svobody do ciziny, nebo je pozdržet, ačkoli mohl požádat o udělení mezinárodní ochrany dříve.*“

21. Dle § 46a odst. 5 ZoA: „*Ministerstvo v rozhodnutí o zajištění stanoví dobu trvání zajištění, kterou lze prodloužit, a to i opakovaně, nejdéle na 180 dnů.*“
22. Podle § 47 odst. 1 ZoA: „*Zvláštním opatřením se rozumí rozhodnutím ministerstva uložená povinnost žadatele o udělení mezinárodní ochrany a) zdržovat se v pobytovém středisku určeném ministerstvem, nebo b) osobně se hlásit ministerstvu v době ministerstvem stanovené.*“
Dle druhého odstavce téhož ustanovení: „*Ministerstvo může rozhodnout o uložení zvláštního opatření žadateli o udělení mezinárodní ochrany, jestliže nastanou důvody podle § 46a odst. 1 nebo § 73 odst. 3, ale je důvodné se domnívat, že uložení zvláštního opatření je dostatečné k zabezpečení účasti žadatele o udělení mezinárodní ochrany v řízení ve věci mezinárodní ochrany.*“
23. Ze správního spisu soud zjistil následující podstatné skutečnosti.
24. Dne 5. 8. 2024 byl žalobce kontrolován policejní hlídkou a následně identifikován jako cizinec, jemuž bylo uloženo rozhodnutím Policie ČR, Krajského ředitelství policie Středočeského kraje ze dne 24. 5. 2024, č. j. KRPS-137459-19/ČJ-2024-010025, správní vyhoštění podle § 119 odst. 1 písm. b) bod 4, bod 9 ZPC a stanovena doba, po kterou mu nelze umožnit vstup na území členských států EU a smluvních států v délce 3 roky se stanovením doby vycestování do 15 dnů od právní moci rozhodnutí, tj. od 4. 6. 2024; stanovená doba k vycestování uplynula proto dne 19. 6. 2024. Žalobce je veden v evidenci nežádoucích osob.
25. Téhož dne byl se žalobcem sepsán protokol o podání vysvětlení, v němž žalobce uvedl, že si je vědom, že mu bylo uloženo správní vyhoštění, nerespektoval je však, protože neměl finanční prostředky k opuštění území, ani se nesnažil vycestování zařídit jinak. Pracuje různě po stavbách bez pracovní smlouvy a pracovního povolení, nemá žádného zaměstnavatele, ani bydliště, přespává na těch stavbách, kde zrovna pracuje. V ČR je naposledy od roku 2023, nemá zde žádné rodinné vazby ani majetek. Nemá žádné peníze ani cestovní doklad, ten ztratil asi před měsícem, ale nesnažil se získat nový. Ve vlasti mu nehrozí žádné mučení, trest smrti, nelidské či ponižující zacházení nebo trest ani jiné závažné nebezpečí. Nelze mu doručovat žádné písemnosti, protože nemá adresu.
26. Rozhodnutím Policie ČR, odboru cizinecké policie ze dne 5. 8. 2024, č. j. KRPA-248916-13/ČJ-2024-000022-ZZC, byl žalobce zajištěn podle § 124 odst. 1 písm. c) ZPC za účelem správního vyhoštění a doba zajištění byla stanovena na 90 dnů ode dne omezení osobní svobody.
27. Dne 9. 8. 2024 podal žalobce v zařízení pro zajištění cizinců Balková žádost o mezinárodní ochranu.
28. V rámci pohovoru k žádosti o udělení mezinárodní ochrany (protokol o něm je součástí správního spisu), který se konal dne 21. 8. 2024, žalobce mj. uvedl, že impulsem k opuštění vlasti byla skutečnost, že je mu tam vyhrožováno, chtějí ho zabít. Jeho dům byl prohledáván skupinou jiných lidí, hledali někoho, koho také chtěli zabít, při potyčce usmrtili jeho otce, nešlo ale o žádnou mstu. Tehdy bylo žalobci 6 let. Motiv výhrůžek nezná, začali s nimi před sedmi lety, děje se to, když jsou opilí. V roce 2017 vycestoval do Polska, kde byl tři měsíce, pak byl tři měsíce v roce 2018 v Rusku, pak se vrátil domů, pak opět do Polska, kde byl v roce 2019 na vízum, pak se zase vrátil domů, zase mu vyhrožovali, pak odjel na biometrický pas do ČR, po třech dnech jej zadržela policie, protože neměl povolení k zaměstnání, dostal první vyhoštění. To ještě vycestoval, po uplynutí lhůty se vrátil do ČR. Vyhrožují mu vždy, když se vrátí do Moldavska, jsou to známí opilci. Byl dokonce už i bit rukama a pobodán nožem, vyžádalo si to lékařské ošetření a 14denní pracovní neschopnost. Stalo se to někdy před pěti lety. Na policii se

obrátil jeho kamarád, ale moldavská policie nefunguje. Když odpovídal policii, že mu ve vlasti nehrozí žádné nebezpečí, myslel si, že hovoří o ČR, z překladu neporozuměl otázce. Řešení problému by nebylo ani přesunutí do jiného města v Moldavsku, našli by si ho i jinde. Jiné problémy v Moldavsku nemá. Cestovní pas mu v ČR byl odcizen, netroufl si obrátit se na moldavskou ambasádu ani na českou policii, neumí česky. Po dobu pobytu v ČR v roce 2023 pracoval osm měsíců v Ústí nad Labem na stavbách, několikrát musel změnit místo, nezaplatili mu. O azyl požádal až nyní, protože do té doby nevěděl, že je něco takového vůbec možné. Když přijížděl do ČR, měl mu jeden známý vyřídit pobytové oprávnění, ale podvedl ho a odjel.

29. Z poskytnutí údajů k žádosti o mezinárodní ochranu soud zjistil, že žalobce do ČR přijel někdy po Velikonocích 2023, cestovní doklad mu byl odcizen asi před měsícem a půl.
30. Dne 13. 8. 2024 vydal žalovaný nyní přezkoumávané rozhodnutí o zajištění žalobce dle § 46a odst. 1 písm. e) ZoA.
31. Soud je přesvědčen, že v posuzované věci byly splněny zákonné podmínky zajištění žalobce podle § 46a odst. 1 písm. e) ZoA.
32. Žalobci je třeba přisvědčit potud, když konstatuje, že rozhodnutí o zajištění je mimořádným institutem s významnými dopady do osobní svobody příslušného cizince. Proto jeho využití musí být vázáno na splnění zákonných podmínek, z nichž plyne, že rozhodnutí o zajištění musí být
33. Lze připomenout závěry obsažené v rozsudku NSS ze dne 11. 6. 2021, č. j. 4 Azs 136/2021-50, podle nichž sled událostí v podobě nelegálního pobytu na území – zajištění dle ZPC - uložení správního vyhoštění a až následné podání zjevně účelové žádosti o mezinárodní ochranu svědčí o nerespektování právního řádu ČR a o snaze vyhnout se za každou cenu realizaci rozhodnutí o správním vyhoštění. V takovém případě není namístě aplikovat zvláštní opatření dle § 47 ZoA. Již ve svém rozsudku ze dne 28. 6. 2017, č. j. 1 Azs 349/2016-48, přitom NSS konstatoval: *„Jakkoliv nelze paušálně říci, že by v případě existence důvodu zajištění podle § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu byla možnost uložení zvláštních opatření vždy vyloučena, jejich neúčinnost bude častější než v případě zvažování alternativ k jiným důvodům zajištění. Vždy však bude třeba zvážit osobní, majetkové a rodinné poměry cizince, charakter porušení povinností souvisejících s vyhošťovacím řízením, jeho dosavadní chování a respektování veřejnoprávních povinností stanovených ČR nebo jinými státy EU, včetně charakteru porušení těchto povinností ze strany cizince (srov. přiměřeně usnesení rozšířeného senátu č. j. 5 Azs 20/2016–38, odst. 36 a 37). Zároveň je třeba nepochybně dbát na to, že zajištění žadatelů by mělo být možné pouze v souladu se zásadou nezbytnosti a přiměřenosti.“*
34. Hodnoceno optikou těchto judikatorních závěrů lze tedy konstatovat, že žalovaný postupoval ve své úvaze o možnosti v žalobcově případě aplikovat zvláštní opatření podle § 47 ZoA zákonným způsobem, když přihlédl ke všem relevantním skutečnostem týkajícím se žalobcovy pobytové minulosti na území ČR, jeho přístupu k plnění zákonných povinností, přihlédl ke stavu řízení a k žalobcovu fakticky neexistujícímu zázemí v ČR. Jeho závěr, podle něhož nelze v žalobcově případě předpokládat, že by případně plnil jemu uložené zvláštní opatření, lze proto považovat za důvodný a podložený. Postup žalovaného proto není v rozporu se závěry obsaženými v rozsudku NSS ze dne 28. 6. 2017, č. j. 1 Azs 349/2016-48.
35. V žalobcově případě navíc vystupuje do popředí skutečnost, že nejenže nemá na území ČR stále zaměstnání (s ohledem na svůj pobytový status takové ani mít nemůže), a tedy nemá ani žádný spolehlivý zdroj příjmů, ale nemá ani žádné bydliště ani sociální vazby. Sám

žalobce uvedl, že prostředky na živobytí získává příležitostnými (nelegálními) brigádami. Tato kombinace nedostatku stálého bydliště a stálého zaměstnání je přitom významnou indikací v neprospěch použití zvláštních opatření dle § 47 ZoA. Neexistence sociálních vazeb rovněž zvyšuje riziko, že se stane pro správní orgány nedostupným a bude se případně i vyhýbat realizaci správního vyhoštění. Z toho, že žalobce již na území ČR pobýval, přestože věděl, že mu bylo uloženo správní vyhoštění, přičemž nečinil žádné kroky k jeho realizaci, plyne, že má žalobce velmi nízkou motivaci dodržovat právní řád ČR. Tento závěr je jen podpořen jeho vyjádřením, podle něhož by ani v budoucnu k vycestování z ČR nepřikročil, pokud by jej nekontrolovala policie.

36. Podle názoru soudu nejsou dány podmínky ani pro využití zvláštního opatření podle § 47 odst. 1 písm. a) ZoA, protože z pobytového střediska by mohl žalobce kdykoli volně odejít. Nebezpečí jeho skrývání se před správními orgány a případnou realizací správního vyhoštění považuje soud s ohledem na shora zmíněné skutečnosti za významné. Tím méně lze podle soudu uvažovat o zvláštním opatření podle § 47 odst. 1 písm. b) ZoA, protože žalobce neprokázal, že by měl k dispozici stálé ubytování.
37. Soud dále konstatuje, že žalobce má pravdu, pokud uvádí, že neexistuje zákonná povinnost podat žádost o mezinárodní ochranu ihned po vstupu na území, případně v nějaké lhůtě poté, byť obecně lze požadovat, aby žadatelé o mezinárodní ochranu tuto žádost podali bezprostředně poté, co k tomu žadatel získá příležitost, neboť to odpovídá postupu jedince, který pociťuje azylově relevantní obavy (srov. rozsudek NSS ze dne 20. 10. 2005, č. j. 2 Azs 423/2004-81).
38. Soud v této souvislosti zdůrazňuje, že z pohledu § 46a odst. 1 písm. e) ZoA posuzuje žalovaný (mj.), zda existují *oprávněné důvody domnívat se*, že žádost o udělení mezinárodní ochrany byla podána pouze s cílem vyhnout se hrozícímu vyhoštění. Jinak řečeno, žalovaný není povinen prokazovat, že podaná žádost byla skutečně účelová. Jde tu tedy o kontext věci. Žalobce, který se zdržuje v ČR druhým rokem, požádá o mezinárodní ochranu až poté, co byl zajištěn podle ZPC, umístěn do zařízení pro zajištění cizinců a zejména poté, co mu již bylo uloženo správní vyhoštění, přičemž sám uvede, že pokud by nebyl zastížen policejní hlídkou a dále policejně řešen, o mezinárodní ochranu by nežádal, sám svým postupem vytváří silné indicie ve prospěch závěru, že existují oprávněné důvody domnívat se, že jeho žádost o mezinárodní ochranu je účelová. Oprávněnost těchto důvodů je jen posilována tím, že si žalobce na azylové důvody „vzpomněl“ až v zařízení pro zajištění cizinců, přičemž do té doby údajně vůbec netušil, že o azyl lze žádat. To soud nepovažuje za věrohodné.
39. Závěr o existenci oprávněných důvodů k domněnce o účelovosti žádosti také nelze ztotožňovat s důvody pro rozhodnutí o samotné žádosti o mezinárodní ochranu. Účelová žádost o mezinárodní ochranu ve smyslu § 46 odst. 1 písm. e) ZoA nemusí nutně být současně také žádostí zjevně nedůvodnou podle § 16 odst. 1 písm. g) ZoA (srov. rozsudek Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 1. 11. 2016, č. j. 75 Az 42/2016-25). Žádost o mezinárodní ochranu je předmětem samostatného řízení. Ani soudu proto v řízení o žalobě proti rozhodnutí o zajištění žalobce dle ZoA nepřisluší zvažovat důvodnost nebo nedůvodnost samotné žádosti o mezinárodní ochranu; k tomu je určeno samostatné řízení. Soud je povinen se toliko zabývat zákonností samotného zajištění (srov. rozsudek NSS ze dne 28. 6. 2017, č. j. 1 Azs 101/2017-36). V tomto ohledu ovšem závěry žalovaného obstály.
40. Žalovaný nepochybil ani při stanovování doby zajištění dle § 46a odst. 5 ZoA. Ve své úvaze totiž řádně vyšel z toho, že účelem žalobcova zajištění je nejen řádný průběh samotného azylového řízení, ale také realizace uloženého správního vyhoštění [dle rozsudku NSS ze dne 23. 1. 2019, č. j. 1 Azs 363/2017-38, je pro odůvodnění stanovené doby zajištění podle

Shodu s prvopisem potvrzuje: L. K.

§ 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu klíčová „skutečnost, že v tomto typovém případě je účel zajištění z povahy věci provázán s délkou řízení o mezinárodní ochraně. Jinými slovy, nelze osobu zajistit na dobu kratší, než je doba řízení o mezinárodní ochraně, přičemž opačný postup by vedl ke zmaření účelu institutu zajištění dle § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu.“]. Poté žalovaný provedl správní úvahu ohledně předpokládané délky azylového řízení a zdůvodnil svůj závěr o tom, že v žalobcově případě je přiměřená doba zajištění 140 dní.

41. Jakkoli nelze odestát, že si lze představit i podrobnější zdůvodnění stanovené doby zajištění, je podle názoru soudu úvaha obsažená v napadeném rozhodnutí ještě akceptovatelná, neboť na racionálním a zdůvodněném základě reflektuje možný další procesní vývoj věci a akceptovatelně z něj vyvozuje konkrétní závěry. Nejedná se tu o případ „automatického“ stanovení maximální doby zajištění podpořeného generickou „úvahou“. Soud připomíná, že v každé věci je třeba provést při stanovení doby zajištění relevantní správní úvahu, která musí odpovídat individuální situaci a poměřit právem chráněný zájem cizince na co nejkratší době zajištění (mj. i s ohledem na čl. 9 odst. 1 přijímací směrnice), ale rovněž i veřejný zájem na realizaci účelu zajištění. Každé rozhodnutí je proto třeba přezkoumávat zvlášť dle individuálních okolností.
42. Soud nepřehlédl, že žalobce navrhl, aby jeho žalobě byl přiznán odkladný účinek. O tomto návrhu však soud samostatně nerozhodoval, protože ve věci samé rozhodl prakticky bez jakéhokoliv odkladu.

Závěr a náklady řízení

43. Soud dospěl závěru, že žaloba, jíž se žalobce domáhal zrušení napadeného rozhodnutí, není důvodná, výrokem I. tohoto rozsudku ji proto zamítl.
44. Výrokem II. tohoto rozsudku pak soud rozhodl o náhradě nákladů řízení. Při rozhodování o nákladech řízení se soud vyšel z § 60 odst. 1 s. ř. s., podle něhož: „*Nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Měl-li úspěch jen částečný, přizná mu soud právo na náhradu poměrné části nákladů.*“ Účastníkem, který měl ve věci plný procesní úspěch, je žalovaný, neboť žaloba byla soudem zamítnuta. Žalovaný je nicméně správním orgánem, který nemá právo na náhradu těch nákladů, které nepřevyšují náklady spojené s výkonem jeho běžné úřední činnosti. Soud nezjistil, že by nějaké takové náklady žalovaný v souvislosti s probíhajícím řízením vynaložil. Proto soud rozhodl tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost do dvou týdnů po jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, sídlem Moravské náměstí 6, 657 40 Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud. Jestliže kasační stížnost ve věcech, v nichž před krajským soudem rozhodoval specializovaný samosoudce, svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele, odmítne ji Nejvyšší správní soud pro nepřijatelnost (§ 104a s. ř. s.).

Plzeň 9. září 2024

JUDr. Ondřej Szalonnás v.r.
samosoudce

Shodu s prvopisem potvrzuje: L. K.